

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 314, novembre del 2013

Pere Alabau

Obres i Reformes

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS D'AIGUA, LLUM I GAS.

Especialitat en cuines i cambres de bany

Lluís Millet, 43 bx.

629 773 331 el Masnou

pere-alabau@hotmail.com www.perealabaureformes.com

Genís Oliveras

T A L L E R S M A S N O U

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata)

Tel. Fax 93 540 31 57 / genis.oliveras@gmail.com

Ho hem fet possible entre tots
10 anys
1923-2013

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït
Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

**Ara també
multimarca**

OPEL

RENAULT

SEAT

CITROËN

PEUGEOT

Volkswagen

Audi

BMW

NISSAN

www.materialshoms.cat

Homs

materials per a la decoració

Totes les novetats a la nostra botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i electrodomèstics

Tota mena de materials i maquinària per a la construcció, decoració, reforma o bricolatge. Dissabte matí obert fins a les 12.

**Exposició de material
de decoració**

Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

**Magatzem de material
per a la construcció**

Joan XXIII, Camí d'Alella
(sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella

Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

PLE DE LLANA

Totes les novetats de temporada en llanes i cotons Katia.
I a més a més et guiarem per fer les teves peces d'hivern.

katia

Tenim moltes idees.

katia

Pl. de Catalunya, 4 (darrere l'antic correu). Tel. 647 751 702

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació civico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: *Novembre, en teoria.*

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagrar

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

Editorial

EL TÒPIC DE LA TARDOR CALENTA

Sovint utilitzem aquesta expressió popular de la *tardor calenta* fent referència a les dificultats i reptes que presenta aquesta estació del calendari climatològic després del parèntesi mandrós de l'estiu i, enguany, per refrendar-ho, la temperatura ambient ha estat, fins ara, xafogosa i notablement superior a la mitjana habitual. També, però, la temperatura social està fent honor a aquest tòpic, amb un seguit de reptes al davant, que s'endevinen ben pujats de grau. Vegem-ho: la controvertida llei Wert, l'alarmant índex d'atur, l'espionatge (desconfiança) internacional, l'allau imparable d'immigració africana, les retallades socials, els signes evidents de pobresa... i, sobretot, pel que fa al nostre país, la patata calenta del camí definitiu cap a la consulta sobiranista propiciada fins ara per l'empenta i mobilització exemplar de la societat civil (recordem si més no el darrer episodi de la Via Catalana) i gestionada políticament pel tàndem CiU-ERC, amb el suport, amb matisos i indefinicions, per part del PSC, ICV i la CUP. El president Mas ha assenyalat que abans d'acabar l'any hi haurà data i pregunta de la consulta, la qual cosa vol dir que el compte enrere ja ha començat inexorablement i tota la maquinària catalana s'ha posat en marxa; però també, no ho oblidem, la maquinària d'Estat farà tot el possible per desgavellar el procés o avortar-lo, fent servir tots els artífils imaginables a l'empar de la *intocable* Constitució i el no menys *intocable* TC.

Volem creure que Europa i altres països de la resta del món, ni que sigui a distància, tutelaran aquest camí sense retorn iniciat pel poble català, especialment homologat per l'exercici inalienable del *Dret a Decidir* i avalat pel to pacífic i democràtic exhibit pel poble i les institucions de Catalunya. Així ho esperem.

TARDOR PLENA D'ACTIVITATS A GdM

A casa nostra no parem i el ventall d'activitats d'aquesta etapa de l'any també es presenta ben calent. El diumenge 10 de novembre tenim els *Petits Encants a favor de DISMA* al Camí Ral; el dissabte 16 la *mostra gastronòmica i tastet de bolets* organitzada pels *Antics i Amics Escoltes*; el diumenge 17 la *Coral Xabec* cantarà conjuntament amb d'altres corals en la cerimònia de celebració del tercer aniversari de la consagració de la basílica de la Sagrada Família a Barcelona; el diumenge 24 al matí tindrà lloc la *XVa edició de la Trobada de Plaques de Cava* al carrer de Pere Grau; la sala d'art seguirà el programa d'exposicions amb la del dibuixant Xavi Socías i posteriorment la de fotografies del Masnou *Vistes amb 50 anys de diferència*, de Teresita Torres i Joan Muray; no hi faltaran els mensuals *Diumenge amb lletres* del Grup Rauxa, els cursos de teatre, gaita, balls de saló i swing, ioga i dòmino, etc. De tot aquest bé de Déu d'activitats, en tindreu puntual informació en les pàgines del nostre Butlletí. Aprofitem, doncs, en tots els sentits, aquesta càlida tardor.

El President

"DIUMENGE AMB LLETRES"

GRUP RAUXA DE GENT DEL MASNOU

VETLLADA ARTÍSTICA,
LITERÀRIA, MUSICAL.

DIUMENGE 24 DE NOVEMBRE

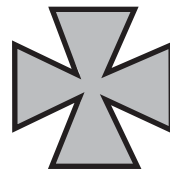
A LES 7 DE LA TARDA
ENTRADA GRATUÏTA

**XV TROBADA DE
PLAQUES
DE CAVA
DEL MASNOU 2013**

Diumenge, 24 de nov.
Més informació a la pàgina 23

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
SERRA DO CIPÓ Joan Maresma Duran	6
BONES I MALES SENSACIONS J. Camps	7
LA PUNTA DE LA LLENGUA (48) Esteve Pujol	8
A CONTRACOR Ramon Serra	9
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	10
HI HA VIDA DESPRÉS DE LA MORT? J. Condeminas	13
GAT TEATRE, ELS PRODUCTORS Esteve Pujol	14
DITES POPULARS Albert Vidal	15
CONCERT SOLIDARI Esteve Pujol.....	15
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart	16
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran	17
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany	18
LES NOSTRES FAMÍLIES AVUI Aleix Ripol	19
GENT DEL MASNOU INFORMA	21
ARRAN DE SÒL Plèdebuit	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	22

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Novembre 2013

Tots Sants	1	divendres	Aymar
	2	dissabte	Dominguez
	3	diumenge	Dominguez
	4	dilluns	Ocata
	5	dimarts	Riera
	6	dimecres	Fàbregas
	7	dijous	Viayna C
	8	divendres	Dominguez
	9	dissabte	Aymar
	10	diumenge	Aymar
	11	dilluns	Riera
	12	dimarts	Fàbregas
	13	dimecres	Viayna C
	14	dijous	Dominguez
	15	divendres	Aymar
	16	dissabte	Ocata
	17	diumenge	Ocata
	18	dilluns	Fàbregas
	19	dimarts	Viayna C
	20	dimecres	Dominguez
	21	dijous	Aymar
	22	divendres	Ocata
	23	dissabte	Riera
	24	diumenge	Riera
	25	dilluns	Viayna C
	26	dimarts	Dominguez
	27	dimecres	Aymar
	28	dijous	Ocata

29	divendres	Riera
30	dissabte	Fàbregas

Desembre 13

1	diumenge	Fàbregas
2	dilluns	Riera
3	dimarts	Aymar
4	dimecres	Ocata
5	dijous	Dominguez
6	divendres	Dominguez
7	dissabte	Viayna C
8	diumenge	Viayna C
9	dilluns	Fàbregas
10	dimarts	Ocata
11	dimecres	Riera
12	dijous	Aymar
13	divendres	Viayna C
14	dissabte	Dominguez
15	diumenge	Dominguez
16	dilluns	Ocata
17	dimarts	Riera
18	dimecres	Fàbregas
19	dijous	Viayna C

Constitució espanyola

Immaculada Concepció

AYMAR (Maricel)	Almeria 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2 (davant Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra 68	93 555 19 79
OCATA	JFKennedy 5	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona 22 (davant C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9.30 del matí a 9.30 de l'endemà
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r o n o f a s t i c a

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o **inicials**. En cap cas no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

DESIL-LUSIONADAMENT

Sr President,

El meu pare sempre em deia que havia de lluitar constantment pel meu negoci i això és el que penso fer, no rendir-me fàcilment. Lluitaré fins al dia de la meva jubilació.

El meu petit negoci ve de dues generacions i, en tot aquest temps, hi ha hagut alts i baixos, però actualment encara és més difícil mantenir la botiga. S'ha de treballar a preus molt econòmics i en el camp de la reparació del calçat sempre ha costat guanyar-se la vida. M'he quedat perplexa quan, a poca distància de la meva botiga, les ordenances municipals han permès, sense cap mirament ni estudi, posar-m'hi competència directa. Francament estic empenyada i sincerament els haig de dir, "senyors" de l'Ajuntament, que em sembla molt malament i molt poc ètic deixar posar dos negocis de les mateixes característiques sabent que la demanda no és tan alta com pot ser en altres tipus de botigues.

Sé que vostès, gent de la Casa Gran, no hi faran res; a més a més ara ja està fet, però vull deixar constància, a través d'aquest mitjà, de la meva protesta envers aquesta actitud tan poc estudiada respecte al comerç del Masnou. Potser que posin fil a l'agulla a com poder resoldre aquests petits i grans problemes d'ordenança i

convivència a casa nostra. El poble els ho agrairà.

Desil-lusionadament,

Reparació del calçat Jordi

LA CASA (DITA) BENÈFICA

En el butlletí anterior llegim l'agraïment a la Casa Benèfica del nostre cosí, Joan Maresma, i ens causa alegria la recuperació de la caiguda que va patir. Amb la seva mateixa efusivitat donem les gràcies a les institucions, metges i resta de persones que van atendre la nostra mare, Antònia Farnadas, però NO a la Casa Benèfica. Vegem, doncs, dues versions ben diverses dins la mateixa família.

El nostre besavi fou cofundador de la Casa Benèfica i l'avi, el poeta, hi establí una relació estreta. Des d'aleshores, sempre ha estat un referent caritatiu per a la família i, tot i la mort del pare, Josep Pujadas, vam decidir mantenir la seva quota de soci com a donatiu.

Quan la mare ho va necessitar, el rector i l'assistent social ens van recomanar la Casa Benèfica, el director de la qual ens va assegurar que es feien càrrec de la situació i que teníem tots els números perquè l'admetessin. Vam convèncer la mare per anar, pagant la quota corresponent, a "la seva" Casa Benèfica, des d'on veuria casa seva, els veïns i

l'estimada parròquia. De sobte, però, algú va decidir negar una de les últimes il·lusions a la mare: no l'admetrien perquè requeria unes atencions que, deien, a la Casa Benèfica no podien donar-li.

Estem tristes i decebudes amb una institució que creïem que vetllava pels nostres avis, a qui de "benèfica" només li queda el nom. És una injustícia i ofensa a la memòria dels fundadors.

Nosaltres no podem donar les gràcies a la Casa "Benèfica", no, no podem.

Rosa Maria, Antònia i Montserrat Pujadas i Farnadas

AGRAÏTS PER LA FESTA PRO CÀRITAS

El dissabte 19 d'octubre vam quedar sorpresos davant de la jornada festiva que diverses entitats del Masnou van promoure en favor de Càritas parroquial. Al final del dia, al fil de les diverses activitats i espectacles, vam recollir un total de més de 1.500 kg d'aliments. Sabeu que totes les ajudes són molt benvingudes, i més encara en aquesta època de crisi econòmica. Càritas està realitzant una tasca d'ajuda concreta i capilar a moltes famílies que senten les dificultats del moment. I iniciati-
ves com aquesta s'agraeixen de cor. Però, a més a més de la provisió del magatzem de Càritas amb els aliments, iniciatives com aquesta susciten un criteri i un sentiment de solidaritat en les persones, que és el que dona un alè d'il·lusió i esperança a la vida d'una societat, d'un poble. En aquest sentit, tota la jornada –amb els organitzadors i gent que hi va participar– va ser molt positiva. Amb

aquestes lletres, i en nom de tot l'equip de Càritas parroquial, us vull donar les gràcies a tots, especialment a les entitats participants: el Club Nàutic, l'escola de la Sagrada Família, el Banc del temps, l'Esplai de Sant Pere, els Bastoners, Al Masnou decidimANC, Gimnàstica rítmica del Masnou, Grup Fills, el mag Mag Hay, CCONG, la Colla Gegantera, l'Escola Ber-gantí, la cantant Laia Ca-sals, el músic Enric Gené, el grup d'havaneres Borin-quen, els Tabalers i Diables del Masnou, grup Lapsus, ESQUIMA i AFEM. També agraïm la col·laboració i facilitats mostrades per l'Ajuntament del Masnou. A tothom, moltes gràcies per iniciatives solidàries com aquesta!

Mn. Ignasi Fuster Camp

"RELLENO"

Ja sé que amb aquest comentari faré el sentiment d'alguns dels meus conveïns de Teià, poble al qual em sento molt lligat, però potser el compromís que sento pel meu país, fa que, quan parlen del fantàstic plat de Festa, de pomes farcides, al qual diuen "Relleno", em senti una mica fora de joc. És cert que fa temps que es diu així, però també ho és que ja fa anys que ens hem tret de sobre l'"instaurat" **desdeluego** que tan assimilat era a casa nostra abans de la democràcia; senzillament ja no es diu i no passa res i penso que és una genial i sàvia decisió popular que ningú no ens va imposar.

Farcit i replè de respecte, admiració i humilitat per la festa, la gent, les bones cuineres i els bons cuiners de Teià.

Lluís Valls i Mari

SERRA DO CIPÓ

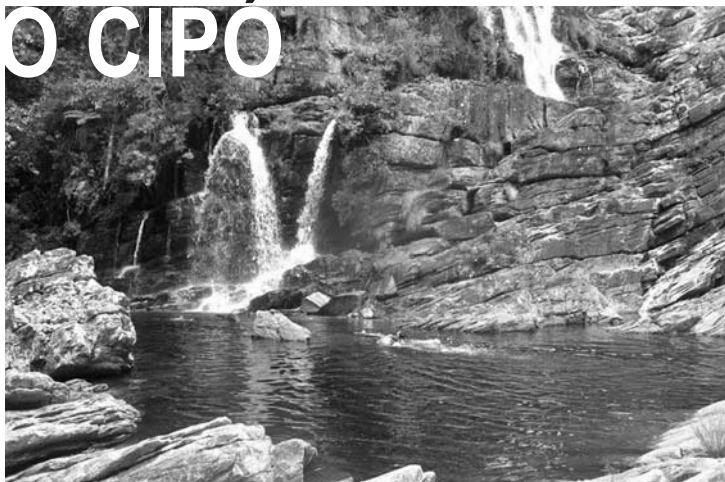
Joan Maresma Duran

La Serra do Cipó –literalment la Serra de les Lianes– es troba a 90 quilòmetres al nord-est de la ciutat de Belo Horizonte, capital de l'estat brasiler de Minas Gerais.

Diuen que la diversitat de la seva vegetació és altíssima, i algunes espècies només es troben allí. La fauna és també variada i abriga alguns animals amenaçats d'extinció. Per conservar tot aquest patrimoni natural es va crear el 1999 el *Parque Nacional da Serra do Cipó*, que abasta unes cent mil hectàrees de vegetació semidesèrtica o *cerrado*, camps rupestres i un ric sotabosc a més de rius, rierols, gorgs, caveres i fins i tot restes arqueològiques precolombines. Dies enrere hi vam estar un cap de setmana. Cap de setmana de molta correria i de fer moltes activitats: llevar-se un dissabte molt d'hora, agafar l'avió a Rio, aterrar a Belo Horizonte, llogar un cotxe, arribar a la serra i començar a caminar. Caminada de gairebé 30 quilòmetres. 14 per arribar a un congost tallat per un riu d'aigües mansas i diàfanes. Un lloc ben bonic i agradable. Fer un bany, un mos, una estona de contemplació i preparar-se per a la tornada. Tornada amb parada a la *Cachoeira da Farofa* i de dret a un altre bany tonificant. Amb la sort d'estar sols en un lloc que al matí –de segur– era ple de gent.

Al vespre, un sopar amb gastronomia de la zona, a *comida mineira*, que ha anat conquerint tot el país –hem de pensar, però, que l'estat de Minas té l'extensió de la península ibèrica més o menys...–; unes rialles, una volta pel poblet i anar a dormir d'hora.

Diumenge ens llevem també aviat. I tornem a caminar. Un altre itinerari. Primer anem a la *Cachoeira do Gavião*. Avui el sol és més calent. Protector factor 50 i poca exposició de la pell... El que tapa el fred tapa la calor, deia la meua àvia Antònia. L'aigua de la cascada de l'esperver –traducció literal– és també gelada i costa d'entrar-hi al principi. El contrast

tèrmic és gran. L'aigua que passa per entre les mans és més que freda. I costa que el cos s'acostumi a aquest canvi. Sense pensar-nos-hi gaire, una capbussada. Uns minuts per eixugar-nos una miqueta. Em tapo novament com um berber i ens dirigim cap a una altra cascada, la de les orenetes –a *cachoeira das andorinhas* en portuguès– sota un sol que cada vegada pica més. Després d'uns vint minuts de caminar hi arribem. Tots suats. A l'aigua sense contemplacions. Després de sortir-ne i d'eixugar-nos, una miqueta més de protector. Principalment a la closca. I ja enfilem la tornada. Són 7 quilòmetres; quasi dues hores.

Arribem al cotxe i ens dirigim a l'hotel, a *pousada*. El propietari ens deixa que ens duxem i aconseguim treure'ns la pols del camí. Pols que, per altra banda, és a tot arreu. De nou al cotxe. Però hem de parar per dinar. Ho fem en un restaurant recomanat a prop de la carretera. Dinem ple de bé (tants

anys fora i encara faig servir el "ple"; per molts anys). El temps és una mica just. Hem d'arribar a l'aeroport, tornar el cotxe llogat i fer el *check in* –facturar l'equipatge, però anem només amb el de mà; igualment hem d'aconseguir el bitllet; l'anglès ho envaeix tot. Però és diumenge a la tarda. I la circulació és lenta. Molt lenta en alguns trams. Gràcies als *smartphones* és possible fer el *check in* per internet. Arribem a l'aeroport. Hem de tornar el cotxe. Les indicacions són pessimes –hi ha obres per a la Copa de l'any vinent– i errem a l'entrada. Hem de fer la volta novament... Deixem les noies a l'aeroport. Aconseguim tornar el cotxe. Ens esperen al control. Aconseguim passar. Som els últims d'entrar a l'avió. I ja dilluns, amb rostre cansat però somrient, ens adonem que el cap de setmana ha estat molt bem aprofitat. I que és per repetir. No fa falta tant d'estrès, no obstant.

BONES I MALES SENSACIONS

Joan Camps i Ortiz

Hi ha moments que la intuïció és més coherent que la raó, sobretot quan l'anàlisi està sotmesa al debat sorollós i contaminat dels diaris, les tertúlies radiofòniques i televisives on el periodisme ensenya el llautó d'una majoria inepta, que sembla que escriuen fent de negre i, si parlen, ho fan com papagais amb la veu de l'amo, que els fa anar de cap i de cul.

Quan la política ja està desqualificada és trist no poder donar un mínim de credibilitat als mitjans de comunicació on els actors mostren la síndrome endogàmica i sistèmica d'haver assolit el púlpit gràcies al nepotisme que, quan no és genètic, és igual de repulsiu en venir donat per escandalosos favori-

tismes que prostituteixen l'opinió i la informació. La corrupció presenta tants matisos que quasi no queda ningú legítimat per a la crítica, i en aquest ofici d'informar i opinar ja ningú no pot llançar la primera pedra. El periodisme i la política ja estan minats d'un intrusisme putrefacte format de llepaculs que, si no segueixen estrictament el paper del quíu imposat pel mitjà, acabaran en l'atur forçós.

Mentre les institucions i els lobbys dels poders fàctics ja ens han carregat la factura de les disbauxes comeses, la societat civil no es mereix la picabaralla partidista traient-se els draps bruts al sol dels uns contra els altres. Estem en un moment crític quan la justícia justiciera que tenim té feina per als propers deu anys, ja que a hores d'ara ja s'han admès a tràmit querelles per corrupció o malversació contra Bankia, CAM, NCG Banc, Caja Madrid, Caixa Penedès, CCM, Banca Cívica, Caixa Navarresa i Banc de València. I la llista es podria engeixar en els propers mesos enmig del quasi centenar d'imputats amb noms tan il·lustres com Rodrigo Rato, exvicepresident del Govern d'Aznar, exdirector gerent del

FMI i expresident de Bankia; Miguel Blesa, expresident de Caja Madrid entre 1999 i 2010; Àngel Acebes, exministre de l'Interior al Govern d'Aznar i exconseller de Banc Financer i d'Estalvis; i José Luis Olivas, expresident de la Generalitat Valenciana i de Bancaixa. I enmig de tantes evidències hem de suportar l'autisme arrogant d'un Rajoy, que actua com un titella tibet per als barroers d'una Merkel, que ens passa comptes, d'una Faes instrumentalitzada pel messiànic Aznar, que ens vol retornar al nacionalcatolicisme reescrit pel superlatiu Wert i a la vegada sotmès a la crítica ferotge dels diaris La Razón, El Mundo i l'ABC. Com que qui no té feina el gat pentina, Rajoy, acompanyat del príncep Felip, s'ha muntat un viatge de distracció a Panamà per esplaïar-se a la XXII Cumbre Iberoamericana en un monòleg dels seus farcit de brindis al sol mentre els seus ministres ens amenaçaven amb la llei que limitarà les accions comercials i diplomàtiques del President de la Generalitat a l'estranger, no sigui que Catalunya guanyi prestigi exterior major que el de la marca Espanya i per definició el dret a decidir del nostre futur com

a poble, que l'espanyolisme ens nega com si encara fóssim el botí de conquesta del 1714, ens arribi plenament recolzat des de fora.

Entrats en temporada d'operetes, diuen que alguns membres de l'organització empresarial que no se sap gaire bé si és de carn o és de peix, s'ha mostrat indignada davant la tessitura del President Mas en voler mantenir el prestigi de la institució que ell representa negant-se a acceptar el protocol que volia imposar la senyora Soraya Sáenz de Santamaría amb l'aquiescència i beneplàcit dels capitosos que regeixen Foment del Treball, institució tan sonada per estar agermanada amb la CEOE, que és famosa pels tripijocs de Gerardo Díaz Ferrán, que fou el seu anterior president, en mala hora substituït per el català Joan Rosell. Potser sóc mal pensat, però no seria la primera vegada que una casualitat aparent fos una causalitat instrumentada.

Des que el ministre Wert va amenaçar d'espanyolitzar-nos des de l'escola m'he esforçat a valorar si la seva nova llei d'educació era un bé suprem o un humiliant acte venjatiu. Ben mirat em sembla la cremada de naus del PP en veure a venir que tard o d'hora no li quedarà res per perdre a Catalunya. Si ens hem de fer una pregunta, per què no la fem a tots els espanyols?, jo proposaria: **¿Vols seguir sent súbdit d'un estat representat pel sogre d'un tal Urgandarin, on el president del govern és amic íntim d'un tal Bárcenas directament relacionat amb la conxorxa Gürtel, i on la seva presidenta del partit a Catalunya s'ha fet famosa per haver dinat a La Camarga amb una amiga íntima?** Jo no sóc capaç d'entendre si entre nosaltres, vosaltres i els altres pugui haver-hi algú amb ganes de viure en un país com aquest.

FEM 100 ANYS!

100 anys fent història!

—Dissabte, 25 de gener, conferència 100 anys fent història

—Dissabte, 15 de febrer, El Centenari al carrer, festa infantil per a tots a la Plaça Marcel·lina Monteyes.

—Dimarts, 25 de febrer, *Avui és el dia*, just el dia que la nostra escola fa 100 anys, un acte emotiu i especial.

—Torneig de pàdel, data per determinar

—Dissabte, 17 de maig, cloenda. Trobada d'alumnes i antics alumnes, amb les respectives famílies.

Tots aquests actes –i potser algun més– s'aniran concretant a la pàgina web de l'escola www.safamasnou.com i a través del Facebook. Si heu de fer alguna consulta sobre el centenari podeu fer-la a: centenari@safamasnou.com Us hi esperem, naturalment!

Ja fa dies ho vam començar a dir, i és que 100 anys, són molts anys!

Per això ho repetim, perquè cal dir-ho moltes vegades, perquè se sàpiga, perquè volem compartir-ho. Per a nosaltres celebrar el centenari ens omple de satisfacció, més que això, n'estem orgullosos i contents i sentim la necessitat de fer-ho saber a tota la gent del Masnou i rodalia, que durant tant de temps ha dipositat la confiança en nosaltres per educar les noves generacions.

Un centenari no és un aniversari qualsevol, per això hem preparat un seguit d'actes, de diferents estils on tots els nostres amics, col·laboradors, conciutadans trobin cabuda.

A tots els que tindreu l'oportunitat de llegir aquestes ratlles us fem un prec: esteneu-ho, escampeu-ho per tal que arribi a tots els antics alumnes, a tots els antics pares d'alumnes, a tots els pares que han format part en algun moment de l'AMPA, a antics professors –als que van plegar després d'haver-hi dedicat tota una vida o als que van plegar buscant un altre camí...

Així, el que de moment tenim previst com a actes de centenari, són les següents activitats:

—Diumenge, 27 d'octubre, a les 12 del migdia, Missa a St. Pere del Masnou.

—Diumenge, 24 de novembre, caminada matinal per a tota la família a St. Mateu

—Dissabte, 18 de gener, inauguració de l'exposició del Centenari a la sala de Gent del Masnou.

La punta de la llengua (48)

Esteve Pujol i Pons

Deia als butlletins dels mesos passats que quan un especialista s'equivoca em sap més greu que no pas quan s'equivoca algú que no ho és. Continuem pensant-hi, si us plau.

Em sap molt de greu quan un excursionista diu *motxila* en lloc de **motxilla**.

Em sap molt de greu quan un rellotger diu *relotge* en lloc de **rellotge**.

Em sap molt de greu quan un vinater diu *bodega* en lloc de **celler**.

Em sap molt de greu quan un notari diu *la dot* en lloc de **dot**.

Em sap molt de greu quan un mecànic diu *embrague* o *xassís* en lloc de **embragatge** o **xassís**.

Em sap molt de greu quan un fuster o un pastisser diuen *virutes* en lloc de **encenalls**.

Em sap molt de greu quan un joier diu *àmbar* en lloc de **ambre**.

Em sap molt de greu quan un dermatòleg diu *acné* en lloc

d'**acne**.

Em sap molt de greu quan una perruquera diu *rentar el cabell* en lloc de **rentar el cap**.

Em sap molt de greu quan un pintor diu *vernissar* en lloc de **envernissar**.

Em sap molt de greu quan a Can Ruti diuen (i imprimeixen) **anàlisis clínic** en lloc de **anàlisi clínica**.

Em sap molt de greu quan un higienista diu *dentífric* en lloc de **dentífrici**.

Em sap molt de greu quan un sastre o un socorrista diuen *xaleco* en lloc de **armilla**.

Em sap molt de greu quan un paleta o un otorinolaringòleg diuen *tabic* en lloc de **envà**.

Em sap molt de greu quan un traumatòleg diu *hombro* i *munyeca* en lloc de **espatlla** o **muscle** i **canell**.

... ..

Quan un especialista s'equivoca em sap més greu que no pas quan s'equivoca algú que no ho és.

Al proper butlletí hi continuarem pensant.

A contracor

Ramon Serra i Roca

En el darrer article que vaig publicar a *Gent del Masnou*, el meu bon amic i editor de la revista, el Sr. Lluís Valls, em suggeria un petit retoc en el seu final. Va demanar-m'ho amb tanta cura i educació que no em vaig sentir gens ofès, ans al contrari, content que es llegís amb atenció aquella petita història de l'Eric Sangenis i el seu trist final.

El meu e-mail de contestació era tota una declaració de principis, que una mort heroica, però volguda, pot netejar els fantasmes de tota una vida. Purificar la memòria i ajudar a fer el pas a l'altra banda del mirall, sense el pes d'una anterior vida erràtica i plena d'odi, que generalment no ajuda a l'equilibri personal.

L'article va quedar com jo volia, però per part meua li vaig prometre fer-ne un de política sobre l'Onze de Setembre d'enguany. Ell sap (perquè jo li ho he dit) que no m'agrada escriure sobre temes polítics, però una carta electrònica com la seva mereixia això i més.

Vaig inscriure'm a la Via Catalana quan faltaven tres o quatre dies per a l'Onze. Els trams que encara no eren plens es trobaven a les terres de l'Ebre. Vet aquí que en trio un a Sant Carles de la Ràpita tot pensant que amb la moto és una bona passejada i, com que la Maria (la dona que m'estimo de fa molts anys) és de l'ANC, ella ja tindrà una feinada en el tram del Masnou que li pertoca.

El matí es lleva rúfol i en previsió de mals majors, m'emporto la roba d'aigua, que tant ens empenya posar-nos quan plou. Quan sóc a la vora de l'Arc de Berà la pluja em fa una visita fugissera. Una aturada tècnica, poso més benzina i tornem-hi que no ha estat res.

Arribo a Sant Carles i ja començo a veure molta gent amb samarretes grogues i estelades anant amunt i avall, mentre em crupeixo un esmorzar de forquilla tot llegint el diari. Tinc una certa recança que aquests trams tan llargs sense pobles costin molt d'omplir, però la meua fe vol ser il·limitada quan es tracta del meu País. Les vexacions per part de l'Estat Espanyol han portat una gran quantitat de gent a pensar. El que abans era un sentiment latent, somort, una barreja de por i desig, és ara una realitat. Ajudat per les males pràctiques de vendre la imatge de Catalunya com una cova de lladres, quan hi ha algunes comunitats que viuen gràcies al PIB que generen els catalans. Crec que avui pot ser una diada històrica. Si jo mateix, que no sóc gaire partidari de bellugar-me per causes multitudinàries, sóc aquí, penso que segur que omplim aquests trams difícils.

L'onada groga cada cop és més gran. Passen cotxes, abans de tancar la carretera, onejant les estelades. Sento emoció dins meu, he baixat del Masnou sol, però em sento acompanyat per milers i milers de conciutadans, gent de tot arreu, de mar i de muntanya, de Girona, de Lleida, de Barcelona i, com no podia ser d'una altra manera, dels pobles de Tarragona, del Delta (la cinquena província segons ells mateixos), que sempre he trobat que és un

món a part. Tots els accents de Catalunya son allà.

L'ambient es torna festiu d'allò més i la carretera deixa la negror de l'asfalt per reconvertir-se en una paleta policroma on tenen cabuda tots els colors del groc.

Una hora abans de les disset i catorze minuts, tinc molt clar que la Via serà un èxit rotund. Es podien haver fet tres i fins i tot quatre cadenes de tanta gent que hi havia. Una munió espectacular de joves, grans, vells, nens i sobretot em va colpir l'alegria de tothom. Una festa reivindicativa, pacífica i ordenada. Jo, un descregut davant les grans mobilitzacions, em trobava amb els ulls vidriats per l'emoció.

A l'hora indicada, ja feia una estona que ens havíem agafat de les mans. Sempre recordaré la noia embarassada que tenia a la meua dreta i que m'explicava que hi era per poder dir-li, al seu fill, que, tot i no haver nascut, ell també formava part d'aquesta Via reivindicativa, d'aquesta lluita per mantenir les arrels d'un poble que sempre ha estat menystingut pels poders centrals espanyols.

A la meua esquerra, la mà, me la donaven una parella de jubilats, amb la dona cega, ajudada pel seu marit, i que no parava d'escoltar la ràdio i explicar-nos com anava la Via a la resta del País.

Un esforç tan gran d'un poble no pot ser una joguina en mans dels polítics. No voldria que a última hora facin el que fan gairebé sempre, capitalitzar el que no és seu i fer-ne una moneda de canvi per aconseguir poder per al seu partit, sigui aquest el que sigui, tant si estan a favor com en contra; o, el que és pitjor, no saber si hi estan a favor o en contra i buscar escapatòries per mantenir la clientela. Sé que els necessitem, però em fa basarda pensar com actuaran.

PD. Es podran dir mitges veritats o mentir descaradament, però el que no es podrà esborrar mai és que va ser la gent del poble la qui es va bellugar per fer canviar l'actual situació catalana en mans d'uns "Hidalgos" centralistes que es diuen demòcrates, però que actuen com els reis de l'edat mitjana actuaven amb els seus vassalls.

Històries de la vila

Joan Muray

DE QUAN ELS MORTS ANAVEN AMB TREN —dos enterraments importants— 1897/98

No és que ara no hi hagi cap difunt que viatgi amb tren, que potser n'hi ha, però és que ara la majoria va amb cotxes especials, i abans, en aquells temps, pràcticament estaven a les beceroles de l'automòbil (1). Pocs en tenien, i menys que fossin aptes per dur un taüt. Els dos casos que tractaré són de dues persones rellevants, el de l'industrial Carles Godó i Pié (Igualada 1834-Teià 1897) (2) i el de Rosa Oliver, vídua de l'industrial vinater Francesc de P. Maristany i mare de Pere G. Maristany i Oliver, comte de Lavern (3). Tant els Godó com els Maristany en aquells anys encara no havien accedit a l'aristocràcia, però sí ja eren famílies de prestigi i amb cabals.

Són dos enterraments il·lustratius d'aquella època, i de gent important, on es poden veure els costums funeraris de fa més de cent anys, sobretot en gent que tenia molt diner, ja que els treballadors, amb prou feines si en tenien per pagar la caixa i les absoltes (4).

No transcriuré les cròniques dels enterraments senceres perquè són força extenses. Ho faré a trossos, els més interessants, i en l'idioma original, per al tema que ens ocupa i alhora els més significatius per entendre com era l'alta societat de l'època. Anem pel primer:

Carles Godó i Pié (Igualada 1834-Teià 1897)

...Cuando los hombres dejan á su paso por esta vida una estela que señala el temple de alma, la eficacia de las virtudes y que recuerda el ejercicio del bien, no sólo alcanzan la bendición de Dios, sino que á su memoria rinden tributo sus semejantes.

Por eso todas las clases sociales, unidas por un sentimiento unánime, se congregaron en manifestación de duelo tras los restos mortales del benemérito ciudadano é ilustre patricio don Carlos Godó y Pié, que ayer tarde recibieron cristiana sepultura en el cementerio del Sudoeste.

Locomotora de vapor Rogers, anomenada *la Carolina*, a l'estació de Blanes.
Del 1898. (Pág. 164 – H.G.C.C.)

Por la mañana todo el pueblo de Teyá, donde el finado contava profunda estimación, desfiló respetuosamente ante el cadaver expuesto en la capilla ardiente y acompañado de numerosos deudos y amigos que no se han separado un instante de los mortales desposjos hasta la última morada.

A la una de la tarde fué el cadaver depositado en el féretro, y á las dos salió de la casa mortuoria, situada en

las inmediaciones de Teyá, la funebre comitiva que, precedida del clero parroquial, se dirigió á la iglesia de aquel pueblo, donde se cantaron los responsos de rúbrica.

Cumplido este piadoso acto, al que se asoció todo el vecindario, se emprendió la marcha hacia (l'estació d') Ocata para tomar el tren especial que, compuesto de furgón y dos coches, condujo el féretro y el numeroso acom-

Un enterrament al Masnou; aquest anava per sobre la vorera del Camí Ral, devia pujar per l'actual av. Mare de Déu del Carme i devia anar fins a la parròquia.

pañamiento á esta capital...

Segueix explicant que a les estacions d'Ocata, el Masnou i Badalona, nombrós públic esperava el comboi per saludar-lo. Al *Casino del Porvenir* de Badalona, fins i tot els socis sortiren al balcó i feren senyals amb la bandera. A l'estació de França hi havia també una gran gernació.

A la sortida es va formar la comitiva fúnebre, encapçalada pel clergat de l'església de Jesús, de Gràcia, obrers de les empreses Godó i, darrere, el seguici oficial.

L'encapçalaven el Capità General, el Governador Civil, l'alcalde de Barcelona i el fill del finat. En fileres successives hi anaven més familiars i clerecia vinculada a la família, així com altres autoritats.

La resta del seguici de personalitats importants de la societat civil era nombrosíssima, més de cent trenta. Entre els més destacats per la seva popularitat i vinculats al Masnou, podem citar cognoms com Genové, Estapé i Maristany.

També hi havia una nodrida representació de Teià: l'alcalde, el jutge, el rector i cinquanta-set veïns. Igualment d'altres poblacions vinculades als Godó, com Igualada, el Bruc, Collbató, Masquefa, Piera, Pierola, Capellades, Torre de Claramunt, Carme, la Llacuna, Montmaneu, Calaf, Prat del Rei, Pujal i Calonge.

...mientras el numerosísimo y lucido cortejo iba tras del féretro por el Paseo de Colón, por uno de los andenes seguía el carro mortuario tirado por ocho caballos, detrás del cual iba el coche de respeto y dos carruajes atestados de hermosas coronas...

...detrás de estos coches seguía una hilera de carruajes particulares que llegava de un extremo a otro del paseo. A la terminación del paseo desfilaron el lucidísimo acompañamiento ante la presidencia del duelo, y cada cual ocupó su carruaje para acompañar al cadáver al cementerio, en donde todos rindieron tributo de estimación y respeto á nuestro llorado amigo y á su atribulada familia...

D'aquest acte, també se'n feren ressó altres diaris, com *El Noticiero Universal*, *La Publicidad* i *La Protección Nacional*,

Passeig de Colom, a Barcelona, per on va anar la comitiva del Comte de Godó.

al qual segueix un extens panegíric del seu mateix diari, per boca de redactors i altre personal.

Rosa Oliver, vídua de Maristany

...2/11/1898. Ayer, a las ocho y media de la mañana, verificóse el entierro de la distinguida y caritativa señora doña Rosa Oliver, viuda de don Francisco de P. Maristany y madre de nuestros queridos amigos don Pedro, don Alfredo y don Amadeo (5).

El féretro fué conducido desde la casa mortuoria á la iglesia de Santa María del Mar, precediendo a la fúnebre comitiva una sección de niños del Asilo Naval y otra de los albergados en la Casa Provincial de Caridad, y de los empleados y obreros de la casa Maristany, con hachas, colocadas á ambos lados del coche fúnebre, siguiendo después el duelo que fué presidido por los hijos de la finada, los señores Larroca y Comas y un señor sacer-

dote, con un numeroso y lucidísimo cortejo compuesto de representaciones de todas las clases sociales. No nos es facil por su numero citar nombres, pero sí hemos de manifestar que entre ellas figuraban representaciones distinguidísimas de todas las clases y de todas las fuerzas vivas de Barcelona.

Una vez llegada á la iglesia la religiosa comitiva, la comunidad de presbíteros de Santa María entonó los rezos de ritual por el alma de la difunta, siendo acompañado después el cadáver á la estación del ferro-carril de Francia para ser conducido en tren especial á Masnou, en cuyo cementerio, en el panteón de la familia Maristany, se le dará cristiana sepultura.

Colocado el féretro en el furgón dispuesto al efecto, organizándose el tren, que lo componían ocho coches de primera, en los que tomaron asiento multitud de amigos de la familia Maristany.

También acompañaron el cadáver,

Cementiri del Masnou

Panteó de Pere G. Maristany i Oliver, comte de Lavern (Roca de Xeix 27, pág. 98)

en el trayecto de Barcelona al cementerio de Masnou, con hachas encendidas, los dependientes y obreros de la casa Maristany y los niños del Asilo Naval y de la Casa de Caridad.

El tren especial hizo el recorrido en breve tiempo y en la estación de Masnou fué recibido el cadáver por el cura párroco y clero de aquella feligresía que, con hábitos corales y precedidos de la santa cruz, emprendieron ruta hacia el cementerio, seguidos de la comitiva y del pueblo en masa que quiso mostrar su condolencia por el fallecimiento de la virtuosa señora que tanto había socorrido á los pobres y necesitados de aquel vecindario que guardará siempre grata memoria de doña Rosa Oliver, que en paz descanse.

A la una regresaron á Barcelona de la triste peregrinación los acompañantes de los señores Maristany, á los que reiteramos nuestro sentido pésame, deseando que, además del bálsamo

que hallarán en la resignación cristiana, les sirva de lenitivo la parte que en su aflicción toman sus muchos y buenos amigos, entre los cuales nos contamos...

Aquesta notícia, tot i que un xic llarga, he cregut que valia la pena posar-la, ja que descriu molt bé l'enterrament.

Deveu haver observat que, tant en aquest com en l'anterior, el tren era especial per a l'acte. I que en el segon, els vagons per a convidats eren vuit i que féu el trajecte sense parades, per tant en poc temps.

Al Masnou no va passar per la parròquia; per tant des de l'estació del Masnou la comitiva va enfilear directament cap al cementiri. El recorregut devia ser el següent: de l'estació fins a tombar pel torrent Umbert, seguir fins al carrer del Lavadero (ara Lluís Millet) per on es devia enfilear fins al cim de les seixanta escales, per on devia tornar a tombar per la carretera del Cementiri (ara av. Joan XXIII) fins a arribar a aquest. Tota una excursió, i de forta pujada.

L'endemà, al mateix diari, hi havia una crònica, que resumiré, ja que repeteix molt de la del dia abans. Deia així:

...El templo (Sta. Ma del Mar), repleto de luces y convenientemente enlutado, ofrecía el severo aspecto propio de los actos religiosos que se dedican al eterno descanso de los fieles difuntos.

La concurrencia fué numerosísima, ocupando el centro y naves laterales de la iglesia representaciones del comercio, industria, banca, de todas las clases sociales así de esta ciudad como

de Masnou, que allí acudieron deseosas de tributar sentido recuerdo á la memoria de la finada y de poner una vez más de manifiesto las generales y merecidas simpatías de que goza la respetable familia Maristany.

Presidieron las honras fúnebres los hijos de la difunta...; ...el Gobernador civil señor Larroca, el presidente de la Diputación Provincial señor Romeu y el alcalde señor Giera.

La parte musical, confiada como digimos al "Orfeo Català", resultó brillantísima, cantando la celebrada misa de requiem del maestro Victoria, algunos patéticos motetes y los responsorios de rúbrica...

Fins aquí, uns exemples de com eren, en les classes acomodades i de prestigi social, els enterraments, així com ho expressava la premsa, amb aquell llençatge també propi d'un altre temps.

NOTES

- 1- Al nostre país, el primer antecedent que tenim d'aquesta indústria és del 1889, i el 1904 es va constituir la Hispano Suiza.
- 2- Juntament amb el seu germà Bartomeu, fundà el 1881 el diari *La Vanguardia*. El seu fill Carles de Godó i Valls l'any 1916 fou creat comte de Godó.
- 3- Aquest títol li fou concedit l'any 1911.
- 4- Allò que la gent en deia popularment les ensoltes.
- 5- Don Pedro es refereix a Pere Grau, els altres són els seus germans. Vegeu butlletins de *Gent del Masnou*, núm. 200 i 229.

FONS CONSULTATS

- Hemeroteca del diari *La Vanguardia*. Diaris dels dies 11/7/1897, i 2 i 3/11/1898.

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20 el Masnou
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

escola
de música
Emma Calvo

T'agrada cantar? T'agrada el gospel?

C/Parlament de Catalunya 28, el Masnou
93 540 86 96 · 630 16 33 26

HI HA VIDA DESPRÉS DE LA MORT?

Josep Condeminas

En una ocasió, un amic al qual feia poc s'havia mort un familiar proper, molt compungit em va fer aquesta pregunta del títol. Jo vaig contestar –Home, a vegades penso que sí i altres que no. –Sí, és clar, com gairebé tothom– va contestar conformat.

Sí, ja sé que hi ha moltes teories i la bibliografia sobre aquest tema és abundantíssima, com també ho és la picaresca. Però, deixant a part la versió religiosa, ja que no està en el meu ànim fer susceptible, encara que crec que per interessos dogmàtics totes les religions miren de portar l'aigua cap al seu molí, em limitaré a reflexionar sobre tres exemples aparentment seriosos. El primer és el testimoni de Marilyn Rossner, doctora en Educació Especial i màster en Psicoteràpia, que exerceix a l'Hospital de Nens de Mont-real, disciplina que també imparteix a la Universitat de Vanier. La senyora també és una reconeguda mèdium. Ha treballat amb la mare Teresa de Calcuta i ha estat rebuda pel Papa Joan Pau II i el Dalai-Lama. Un currículum que ens mereixeria certa credibilitat... o no. Diu que des de petita té el do de veure els esperits i afirma que la mort no existeix. Només és un canvi, ja que vivim en un univers amb diversos plans d'existència. Afirmar que si acceptéssim la mort com un canvi d'estat seriem molt més feliços. Al mateix temps, no descarta la reencarnació com a sistema d'evolució cap a la perfecció. L'astrofísic rus Andrei Linde, professor

de l'Institut Lebedew de Moscou i coautor de la *Teoria inflacionària de l'Univers*, després de teoritzar sobre la creació i el famós *big bang*, que no nega, però sí afirma convençut que l'univers és una correlació com de... bombolles fractals, cada una un univers, i que es reproduïen fins a l'infinit, on les nostres vides també continuen repetint-se de bombolla en bombolla. La veritat és que aquesta teoria em sembla molt complexa per no dir inversemblant, ja que davant de la reiterada repetició, la nostra vida resultaria molt avorrida.

Personalment, de tenir una nova oportunitat m'agradaria canviar algunes coses. Potser de més fàcil comprensió són els estudis del doctor Pim van Lommel, cardióleg i investigador d'experiències després de la mort (EDM). Encara que la ciència ignora o nega tot allò que no pot explicar, el 1988 Lommel va crear una

xarxa d'investigació amb deu hospitals holandesos, on va iniciar un estudi prospectiu de 344 pacients, el qual va publicar a la revista *The Lancet* i que va causar una gran repercussió a l'opinió pública i científica. Encara que aquestes experiències –ja se sap, la llum al final d'un túnel, veus, aparicions de familiars i amics, la revisió de la vida passada etc.– coincideixen amb els relats de la mística i les visions de profetes i sants des de fa segles, per a l'ortodòxia mèdica són simples al·lucinacions causades per l'anòxia (manca d'oxigen). Lommel, però, defensa la seva veracitat ja que d'alguna manera ell ha tret el cap a l'altre cantó sense deixar-hi el sentit comú i el que ha experimentat ha estat bo, positiu, encara que per dominar-nos ens hagin infós la por de veure-ho.

Comprenc que, per a molts creients de qualsevol religió, els sigui més fàcil fer un acte de fe i creure's el que li diu la seva; però també és humà pensar que hi ha altres versions a tenir en compte i, per això, no puc evitar de recordar aquell acudit de l'humorista Eugeni, *aquell que hi ha un home penjat d'un precipici demanant ajuda i, de sobte, sent una veu celestial que li diu: No tinguis por, fill meu. Deixa't caure i jo enviaré els meus àngels, que et recolliran amb els seus amorosos braços i et salvaran –Moltes gràcies, Senyor; però QUE HI HA ALGU MÉS QUE EM PUGUI AJUDAR?*

Font consultada: articles varis del diari "La Vanguardia"

Aquesta tardor rasca i guanya comprant als comerços federats. Hi ha més de 3.000 regals directes!

Hi col·laboren:

Ajuntament
del Masnou

CCAM
Consorci de Comerç,
Artesania i Mòbil·la
de Catalunya

Generalitat
de Catalunya

Diputació
de Barcelona

Àrea de Desenvolupament
Econòmic i Ocupació

* Bescanvia el
teu premi abans
del 31/12/2013

**COMPRA, RASCA,
GUANYA...**

Quan rasqueu, si és guanyador, trobareu una quantitat de diners per poder comprar. També més de 3000 regals de diferents comerços federats.

**Prova sort,
N'HI HA MOLTA!**

ESPLÈNDID MUSICAL, MUSICAL ESPLÈNDID

Esteve Pujol i Pons

Aquest GAT continua miolant molt bé, però molt!

Montse Condeminas, David Solé, Roger Pifarrer, però com és que sou tan agosarats i, a sobre, us en sortiu tan airoso? Què, airoso?, triomfants! Heu dirigit i treballat aquest musical excel·lent i n'heu reeixit amb nota.

La feina ben feta, ja ho sabem, té sempre el seu premi. I el premi de les cinc sessions d'*Els Productors*, la comèdia musical de Broadway més gamberra (de Mel Brooks i Tom Meehan) va ser l'aplaudiment de mans, de boca i de cor del públic que va omplir totes les actuacions. A Ca n'Humet va caldre afegir-hi seients a les darreres sessions... i més n'hi haguessin cabut!

A la complexitat intrínseca de qualsevol musical –la traducció i l'adaptació, arranjaments, enregistraments...– s'hi afegia la dels decorats, l'atrezzo, el vestuari –fillets, quin vestuari–, l'acció trepidant en molts moments, la coreografia de *multituds*... els coloms –el missatger i els militaritzats–, les cames enguixades, el frenesí a l'hora de mudar la pell escènica dels actors... molt mèrit, vaja, molt mèrit. No vull pas negar la voluntat i la dedicació i l'entusiasme de la quarantena d'actors i la quarantena de tècnics i col·laboradors; però sense la direcció escrupolosa, exigent, exemplar de la Montse i el David, el resultat d'un grup d'aficionats no hauria estat pas possible. La mà de ferro i l'elegància de la Montse s'hi veu de lluny; el talent musical del David es palpa arreu.

Cal anomenar actors? Diria que sí. No podem deixar d'esmentar de cap de les maneres els protagonistes: Josep Rossell (*Max Bialystock*), Roger Pifarrer (*Leo Bloom*), Oriol Casals (*Franz Liebkind*), Jordi Abelló (*Roger de Bris*), Montserrat Condeminas (*Lulú*) i Enric Pera (*Carmen Ghia*). Tal com ho van fer s'espera i s'exigeix a professionals; però s'admira i es lloa fervorosament a amateurs. La frase *Ho fan com professionals*, es va sentir moltes vegades a Ca n'Humet el 28 i

el 29 de setembre i el 4, el 5 i el 6 d'octubre.

No seria de justícia que oblidéssim els polifacètics Gemma Mercader, Cristina Sagré, Paquita Mateu, Josep Ma Cid, Paco Celma, Gemma Villalonga, Joaquim Pera, Artur Condeminas i Jaume Boadella; la versatilitat de papers demostra les seves possibilitats, tant dramàtiques com musicals. Quines corredisses per entrar puntuals, ja vestits i maquillats, a cada escena! Semblàveu de Fórmula 1!

La llista de la resta d'actors és molt extensa; però, posats a fer i per no oblidar ningú i perquè en quedi testimoni: Pilar Alcoba, Laia Betoret, Laia Casals, Antònia Camps, Carme Duran, Pere Duran, Mario Farrán, Abel Fernández, Sílvia Font, Carina Gómez, Cristina Gomila, Elvira Gordo, Marta Lovaina, Clara March, Joan Ma Martí, Gemma Montoya, Marc Panal, Bernat Pera, Teresa Pons, Marta Ullod, Carla Zendera i aquest mateix humil cronista, que, més que un paper, hi tenia un retall.

Potser se sentirien marginats, i amb raó, si no consigno Josep Mayolas, Toni Mora i Pere Rossell en els llums

–el Pepo estava, a més a més, al cap de tota la logística administrativa–; els incansables Jordi March, Arnau Peirot, Quico Rossell i Joan Sagré en tramoia; Judith Cubells a la regidoria; Esperança Pallerolas en maquillatge i perruqueria –Déu n'hi do!–; Jordi Abelló, Miguel Àngel Delgado i Josep Condeminas en l'escenografia complicada i esplèndida; un gran equip de suport i fotografia: Piqui Rosés, Lluïsa Castro, Marcel Cid, Laura Villà, Bettina Blanch, Pepi Rodríguez, Núria Subirà, Joan Carles Alandete; i vestuari –i quin vestuari i quantes hores de feina i enginy!–: Anton Poch, Rosa Bosch, Julio Aguilar, Anna Ma Roig i Teresa Queralta. Ja sé que tots aquests noms constaven al programa de mà; però, atesa la magnitud de la feina feta, val la pena que l'agraïment sigui explícit per a tothom. *Jo vaig ser-hi i n'estic orgullós*, han de poder dir.

Em vénen ganes d'abusar i demanar: *Montse, GAT, munteu-ne un altre, encara que us porti un any més de feïnassada; podeu fer-ho!, podeu fer-ho! Ei, això no vol pas dir que deixeu de fer obres sense tanta envergadura... que tot ens agrada.*

Dites i personatges populars (6)

Albert Vidal

PER QUÈ DIEM... que algú se'n va a ESCAMPAR LA BOIRA?

La dita s'aplica quan algú surt a fer un volt sense destí concret ni rumb fix, per esbargir-se.

Moltes són les dites que tenen com a motiu la boira i la major part procedeixen de les terres de Lleida, molt propenses a patir la invasió de la boira força dies a l'any. La majoria, però, es refereixen, justament, al temps climatològic i s'utilitzen com a possible predicció, les quals s'expliquen per elles mateixes.

Així, podem trobar-ne algunes com:

Boira pel desembre, pluja o llevant.

Boira de desembre duu el garbí al ventre.

Boires pel xaloc, prepara la llenya al foc

Boira pixanera, torna-te'n enrere.

Boira al març, fred al maig.

Boira de setembre, porta el sud al ventre.

Boira a la muntanya, pastor a la cabanya.

La dita *anar a escampar la boira* té uns orígens molt antics i prové precisament de les terres de Lleida. Quan hi ha boira es fa difícil treballar la terra ja que la visibilitat pot arribar a ser molt reduïda.

Per resoldre aquest problema, segles enrere es contractava el servei de brui-

xes, bruijots, fetillers, sortillers i tota mena d'iniciats en les arts màgiques perquè fessin gairebé el miracle de fer desaparèixer aquella molèstia.

Aleshores, els mags es passejaven pels camps sense cap direcció determinada fent els seus sortilegis i recitant salmòdies, oracions en estranys llenguatges –possiblement en un mal parlat llatí d'estar per casa–, conjurs i tot un seguit d'encanteris destinats al que feia al cas.

Si la boira marxava, més segur per raons meteorològiques que no pas màgiques, aquella pobra gent, que es guanyaven la vida com podien, cobraven la suma pactada; i si la boira persistia, malgrat les invocacions, no rebien ni una unça. Això sí, eren convidats a pa i trago per compte dels pagesos... i, així, alguna cosa en treien de tot plegat.

Per això, *anar a escampar la boira* equival a *anar a fer el tomb* sense cap finalitat concreta.

CONCERT SOLIDARI A BENEFICI DE CÀRITAS EL MASNOU DINS DEL FESTIVAL DE CANT CORAL DEL MARESME 2013

Esteve Pujol i Pons

El col·lectiu *Dones d'avui El Masnou* va organitzar un concert solidari en benefici de Càritas. Van triar el dissabte, 5 d'octubre, a quarts de nou del vespre; el lloc, l'església parroquial de Sant Pere. La *Federació Catalana d'Entitats Corals* en va fer el *Festival de Cant Coral del Maresme 2013*. Era una bona ocasió de fusionar l'interès social amb el musical; bona pensada! Hi col·laboraven també la mateixa parròquia i l'*Associació de Veïns del Barri Antic masnoví*.

Van participar-hi el *Cor Scandicus* del Masnou –sota la direcció de Francisco Ruiz Guinot–, una coral de creació ben recent a la qual desitgem molts èxits; la *Societat Coral Joventut Trianca* –dirigida per Elionor Canas–; la *Coral Xabec de Gent del Masnou* –sota la batuta de Montserrat Llagostera–; i la *Polifònica Joia d'Allella* –menada per Jordi González Vergés. Com veieu, quatre corals del nostre Baix Maresme.

En nom de l'entitat promotora, la Sra. Maria Dolors Chacón va presentar l'acte i la seva finalitat d'ajuda a la tasca de Càritas. La Sra. Montserrat Grau, delegada al Maresme de la *Federació*, va

La Coral Xabec a l'any passat en l'edició del Festival de Cant Coral del Maresme a Vilassar

prendre després la paraula i va anunciar que la partida econòmica que la *Federació* assigna a cada trobada coral aniria destinada, en aquesta ocasió, a la col·lecta solidària.

Ja que es tracta d'una crònica per al nostre butlletí, deixo constància que la *Coral Xabec* va triar quatre cants del seu repertori, acompanyats al piano per la Bàrbara Llacay: el nocturn *Se lontan, ben mio, tu sei* (W.A.Mozart), dos *Nocturns de la ventana. Núm 1 i 3* (F.García Lorca/F.Vila) i *Hello Dolly* (J.Herman/K-H.Steinfeld).

Seguint el costum, els més d'un centenar de cantaires van unir-se en el cant

comú *Canticorum Iubilo* (G.F.Händel). Tot un goig de veure agermanades en un cant ben vibrant tantes veus conreadores de la més bella de les arts.

Una estona de compartir el pisolabis que cada cantant havia aportat i la conversa amable en els locals cedits per la parròquia van tancar la trobada de cançons i joia.

La recaptació total va ser de 1.440 €. Gràcies en nom de tots els qui podran beneficiar-se d'aquest gest d'ajuda efectiva en moments que tots sabem difícils per a massa famílies del nostre entorn.

Continuarem cantant!

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Novembre: xips

Novembre, mes de castanyes, nous, olives i patates, diu el refrany. Nosaltres hi afegim que també mes d'olivetes i patatetes *xips* abans d'un bon teatre –les economies van molt socarrimades.

El 10 de novembre (a les 18 h), en el marc de la XIII Mostra de Teatre a Horta-Guinardó, es pot veure l'obra *Mans quietes!*, de Piti Español al teatre Els Llúis de Gràcia (c/ Feliu i Codina, 7-9), a càrrec d'Èxode Teatre. I el dia 16 (a les 21.30 h), *Com està el servei*, d'Alfonso Paso, al Casal d'entitats Mas Guinardó (Plaça Salvador Riera, 2).

Fins al 10 de novembre es programa *Inferno*, escrita i interpretada per Felipe Cabezas, a la **Sala Fènix** (c/ Riereta, 31; Ciutat Vella). Se'ns explica la vida de Tristano Martinelli, el notable actor italià que va crear el personatge d'Arlecchino en el París de finals del cinquecento. Fins al dia 13, el dimarts i dimecres l'especial *Mgogoro* fa parada al **Teatre Gaudí Barcelona** (c/ Sant Antoni Maria

MGOGORO

DE Matias Feldman, Carol López, Jaume Pons, Rosa Maria Sardà, Cristina Corbi, Montserrat Riera

Claret, 120; zona Sagrada Família). Bona teca: pel que fa als autors, la signen Matias Feldman, Carol López, Jaume

Policarpo i Rosa Maria Sardà. Actors: Cristina Cervià, David Planas, Mercè Pons i Meritxell Yanes.

El Guasch Teatre (c/ d'Aragó, 140) presenta **per a tota la família** *La caputxeta vermella*, cada cap de setmana de novembre. També, en l'apartat infantil, es programa *El soldadet de plom* amb actuació de Festuc Teatre –que ha reciclat objectes per crear una obra sensible i poètica–, al Jove Teatre Regina (c/ Sèneca, 22; barri de Gràcia); del 16 de novembre al dia 1.

El dia 13 comencen les funcions –de les cinc programades–, amb la magistral **Norma Aleandro**, de *Master Class*, on ens retrobem amb Maria Callas, al Teatre Borràs de la plaça d'Urquinaona.

El 27 de novembre (fins al 22 de desembre) enceta el musical *Marry me a little* de Stephen Sondheim amb direcció de Toni Martín i interpretació de Mone Teruel i Toni Viñals, al Teatre Lliure (Espai Lliure) de Montjuïc.

El policía de las ratas de Roberto Bolaño, adaptat i dirigit per Àlex Rigola, acaba el dia 24 de novembre les seves funcions al Teatre Lliure de Gràcia (c/ Montseny, 47). Potència actoral: Andreu Benito i Joan Carreras.

Dia 25 de novembre. Dia internacional contra la violència de gènere. ...! Dia internacional contra l'abús dels polítics amb el (nostre) teatre,...quan???

Si cada cop ens posen més difícil anar al teatre, tal vegada haurem d'acabar fent allò que deia Gil de Biedma, en una nota autobiogràfica de l'any mil nou-cents vuitanta-dos: «Al fin y al cabo, lo normal es leer». Sí, però a l'estil *xips*: llegir barat, de segona mà o a través del préstec bibliotecari. Massa car, tot plegat.

COMERCIANTS DEL

matalasseria

Grau

Grau Mat

DISTRIBUIDOR ASOCIADO

Sant Miquel, 6.
93 555 15 38

pccoste

Reparació i venda
de productes
informàtics i
telefonía mòbil

St. Miquel 12 · 93 555 93 27
El Masnou
www.pccoste.com

El Clip
papereria

Material d'escola i
d'oficina
Fotocòpies b/n, color
Còpies de plànols
Manualitats Belles arts

St. Miquel, 15 · 93 540 06 87
elclip2010@gmail.com

Automoció
SANT MIQUEL
Des de 1992

Reparació
en general de
l'automòbil.
Mecànica
Xapa
Electricitat

Sant Miquel, 10 el Masnou
Tel 93 555 73 52 · Fax 93 540 60 47
info@asm.cat · www.asm.cat

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

La recreació d'un conte tradicional

L'editorial Baula, que amb tant d'encert dirigeix en Josep Llussà, ha acollit una col·lecció, *Contes desexplcats*, nova en molts aspectes. D'una banda els autors dels textos són un grup de contacontes que, com ens indica la contracoberta, *des de l'any 2006 es dedica a explicar històries a tort i a dret a petits i a grans. I que creuen en el poder dels contes per a educar, per a fer pensar, per a transmetre valors i també, és clar, per a entretenir*. De l'altra, els il·lustradors (un per a cada conte, tot sigui dit), també han sorgit, podríem dir, d'un col·lectiu, concretament d'un grup d'alumnes del també il·lustrador i professor d'il·lustració Xavier Blanch, que cada curs organitza alguna exposició amb els treballs més significatius dels seus alumnes. D'aquestes bones iniciatives prové la nova col·lecció, que, com també ens informa la contracoberta, *parteix de personatges i relats clàssics capgirats com un mitjó. Amb arguments plens de sorpreses i molt d'humor*. El darrer títol de la col·lecció, *La rateta que llegia a l'escaleta*, n'és una bona mostra: els autors hi recreen un conte tradicional, el de la rateta

que troba un dineret i que comença a pensar què es podrà comprar amb la troballa. Com ja ens apunta el títol, no se'n compra ni avellanetes, ni pinyonets, ni llacets, sinó que se'n compra llibres. I és precisament el seu amor per la lectura el que l'ajuda a triar el *bon fadrí* amb qui es casarà. I no cal dir que no podia fer una tria millor, perquè troba la parella ideal, tan enamorat dels llibres, o més, que ella; tant que viuen feliços (i suposem que menjant alguns anissos) fent de bibliotecaris i encomanant la seva passió pels contes, i pels llibres en general, als lectors, com els autors no cal dir-ho. L'edició, sense ser de luxe, és molt

acurada. Es tracta d'un àlbum de mida 24 x 24 cm. amb il·lustracions a tot color a la pàgina de la dreta i el text, de lletra lligada, a l'esquerra, que sovint també té una petita il·lustració. Els personatges de la Marta Munté segueixen la tradició i, doncs, apareixen totalment personificats; són molt expressius i reflecteixen la manera de ser de cadascun d'una manera clara per als primers lectors: el gall, presumit; el ruc, curt de gambals; el porc, golafre a més no poder; el gos... Només ens ha sabut greu que en una cosa no s'hagi respectat la tradició: en el cant del gall, que a la versió tradicional usa la forma catalana, el ben conegut *quiquiriquic*, que incomprendiblement ha estat substituït per la forma habitual en castellà: *quiquiriquí* (p. 12). Un lapsus que esperem que en futures edicions s'esmeni, així com l'ús que s'hi fa del pronom *li* en comptes de *l'hi*, com correspon a la sintaxi de la frase que apareix a la pàgina 18. Un bon conte, que no dubtem de recomanar-vos perquè el llegiu als vostres fills, néts..., sobretot si ja els heu explicat abans el conte original de la rateta que escombrava l'escaleta!

(1) Autors diversos (Grup *Vivim del cuento*). La rateta que llegia a l'escaleta. Editorial: Baula (*Col·lecció: Contes desexplcats*, 2), Barcelona, 2013. Il·lustracions de Marta Munté. 30 pàgines.

CARRER ST. MIQUEL

TETERIA DE
NOAH

Botiga de Te, Cafè i
Accessoris

Verónica Gordillo
Sant Miquel, 16 el Masnou
648 805 947
teteriadenoh@asm.cat

CENTRE
VETERINARI
EL MASNOU
Urgències 24h
93 555 73 52

Horari de dill. a div. de 9 a 21
Diss. de 10 a 13.30 i de 16.30 a 20
St. Miquel, 9 el Masnou 93 555 73 52
cvmasnou@gmail.com

ASSESSORIA
IGLESIAS

Fiscal. Laboral
Comptabilitat
Assegurances
Gestió immobiliària
i trànsit
Sant Miquel, 21, A-baixos
Tel 93 540 40 53

Taller de
Publicitat

impressió i disseny

En temps de crisi:
una imatge i mil
paraules

93 555 80 06 • 660 09 23 81

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Carles Maristany

UN TRIFÀSIC

Josep Pla ha sigut sempre un dels escriptors, junt amb Pere Calders, que millors estones m'ha fet passar amb la seva lectura. Passat més de mig segle, torno a llegir *Un senyor de Barcelona*; en un paràgraf, ves per on, crida la meua atenció i es desperta un cert paral·lelisme amb el que ell hi exposa; diu així:

El Vic del meu temps

En la meua adolescència una de les persones que a Vic tingué anomenada fou l'advocat Don Ramon Valls. D'idees liberals, Don Ramon fou alcalde de la ciutat a l'època de la Revolució de Setembre. Gràcies a la seva habilitat, foren llavors salvats d'una destrucció segura tresors artístics i de tot ordre guardats a les esglésies vigatanes. Don Ramon desvià les turbes cap als *fielatos* dels burots, que foren incendiats. Fou un prodigi universalment lloat.

Valls fou un home de sòlids i dilatats coneixements jurídics. A Vic la gent deia: *Si vols tenir el plet guanyat, pren Valls per advocat.*

Aquesta lectura ha fet reviure dins meu uns records, unes vivències viscudes o bé narrades per amics, fills dels qui les van protagonitzar i que, si teniu la paciència de seguir llegint, en podreu treure les pròpies conclusions.

El primer fet ocorregué a Setcases, el segon a Puigcerdà i el tercer al Masnou. Vet aquí el trifàsic! Tots tres ho foren durant el fatídic i trist juliol del 1936.

Setcases vivia moments d'angoixa, la revolució era present, la por tancava les portes, es feia obligat prendre mesures; amagar-se, fugir. Qui tenia parents a pagès, hi demanava acollida i, de ser possible, canviava de domicili tot pensant que així seria més difícil de ser localitzat que no pas de seguir vivint a ciutat. A l'església de Sant Miquel a Setcases es reuniren el Batlle, Don Miquel Perals, el Mestre, Don Joan Alsina i Dalmat, i l'Agutzil, Josep Xicola i Bosch. Val a dir que tots amb la por al cos i només amb la idea de salvar la vida i tot el que es

pogués de les coses de valor, més d'aquell sentimental que de l'intrínsec. El mossèn Josep Suriñac, capellà del poble, i d'altres de l'entorn, assabentat de destrosses fetes en aquella zona, patia pel destí de les imatges de les seves esglésies i ja tenia posat l'ull camí de França per Ull de Ter per posar-hi terra de per mig.

Les propostes van ser variades segons l'opinió de cadascú i per fi van optar per posar en mans de l'agutzil, que era a l'ensens agent fluvial, que tenia cura de la conservació i temps de veda d'aquell tram de riu fins al seu naixement. Sabedors que la gent del comitè de Campdevàrol els preparava una visita d'inspecció, van instar l'agutzil a posar fil a la agulla i amagar tots els sants i objectes de culte en un lloc segur. Però quin? L'home prengué comiat i una hora després va tornar i amb mitja rialla va dir que la comanda ja estava complida.

—Estan ben amagats, Josep?... —Sí, senyor!

—N'estàs ben segur?... —Sí, senyor Alcalde!

—On els has portats? No els deuràs haver posat dins del riu?

—No, senyor. No els trobaran pas! Els he tancats tots a la presó de l'Ajuntament. Ni els sants en poden sortir ni els de Campdevàrol entrar-hi.

El segon cas va transcórrer a la vila de Puigcerdà. Un jove recent casat, que fou mestre d'escola al poble de Surroca (les mines) i a l'agregat d'Olopte (molt a prop de Puigcerdà), per la seva vàlua, aviat coneguda arreu de la província de Girona, fou *fixtat* per la Caixa de Pensions i destinat a l'oficina de l'esmentada vila. El Masnou s'enorgulleix d'haver-lo tingut com a delegat de la Caixa quasi fins a la seva jubilació, que ocorregué essent director de l'entitat a la ciutat de Sabadell.

Ja haureu endevinat que es tracta del senyor Josep Baqué i Cerdà, de grata memòria.

Bé doncs, anem a la nostra, al vertader

relat. Som al juliol del 1936. El senyor Baqué fou convocat per les turbes (forces governants) a un ple de l'Ajuntament per decidir el destí del campanar i de les campanes de l'església parroquial. Fora campanes! Pesen molt i baixaran ràpid, un daltabaix i tot resolt! S'aprova?

Entremig del *sí* unànime, una veu valenta i ferma va manifestar una altra opinió: *Voldria fer avinent que si llancem les campanes daltabaix i es declara un incendi a la Vila, com tocarem a foc?* Uns moments d'incertesa, de reflexió, fan trontollar la decisió i una veu sentència: *Aquest jove té raó!*

El senyor Baqué va salvar *pels pels* les campanes i el campanar de Puigcerdà. Per treure-us el barret!

I fent com fan les seguidilles: la tercera! Jo tenia cinc anys i me'n recordo no per la memòria sinó per haver-ho sentit a explicar a casa en veu de la meua mare. Era al juliol del 1936 i feia molta calor a l'hora baixa de la tarda. El sol declinava amagant-se rere l'horitzó. Alguns veïns treien cadires a la vorera cercant un respir. Era costum que algú aportés una finese a la concurrència, un cànitr amb aigua fresca del pou, uns talls de síndria o de meló, un porró amb *aromes de Teià*. L'assortit era ben minso, però d'agrair! Per la pujada de Can Bailon, avui Av. de la Mare de Déu del Carme, feia via, assedegats, un grup de tres o quatre persones de les que en pocs dies es feren els amos de la població. En passar davant la nostra casa (llavors carrer de la Ginesta, després Dr. Curell, avui Gaudí), la mare era asseguda a la vorera. *Mira, l'Adelina té aigua de mina d'en Murot i aquesta surt molt fresca. Ens donaràs un got d'aigua, noia?* La mare s'aixeca, faltaria més, *passeeu si us plau!*

Passada la ventalla, el corredor abans d'arribar al menjador té avui encara una porta amb dos batents, entreoberts mostraven al fons uns calaixera, de les *del dit*, i sobre ella, fixada a la paret, una petita capella tallada en fusta de caoba que custodiava un Sant Francesc d'Assís il·luminat amb una bombeta de quatre volts.

Ja a la cuina, la mare va deixar rajar una estona fins que l'aigua fos ben fresca i els en serví gots a discreció.

Tots agraïren l'oferta i en ponderaren la qualitat i la frescor.

En sortir, un d'ells va tornar a mirar el sant i va dir-li: *Dalina, fora sants, això s'ha acabat, creu-me!*

La mare no va dir res. Esbossà un lleu somriure i s'empassà la saliva...

Pocs dies després la capelleta va escalfar l'esmorzar d'un veí que cuinava amb fusta i llenya. La figura del sant va ser embolicada curosament amb molts fulls de diari i posada entremig de diversos

pots al sotaescaleta. Va romandre allà fins passada la data del 27 de gener de l'any 1939.

La mare va passar angoixa tot el temps; però, gràcies a ella, avui segueix il·luminat en el repartidor de la nostra llar el mateix sant, però en una altra capelleta. Gràcies, mare!

La Parròquia fou enderrocada per dinamiters, incendiàris i amb pic i pala per acabar la feina.

Les nostres famílies d'avui

Pel Dr. *Aleix Ripol Millet*. Psicòleg i mediador en famílies
ripolmillet@hotmail.com 619 522 582

Com ho podem fer perquè les nostres famílies i els seus membres siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes... els fills, la parella, els avis, la llar...

PAPER DELS AVIS A CASA NOSTRA

Els meus avis maters van viure a casa dels meus pares —casa meva— durant tota la meua infància, fins que van morir tots dos. Intento recordar coses que ens van aportar, a mi i als meus germans, i que no he entès del tot fins que jo mateix he estat gran. Coincideix amb moltes de les coses que hem après de les famílies que ens visiten.

RITME LENT. A casa tothom corre! Els joves sembla que no tinguin gens de temps per a res! Els amics, *whatsapp* (o com s'escrigui...), facebook, etc. Els pares (molt especialment les mares!) van de bòlid treballant fora i dins de casa. El telèfon, Internet, la compra, els àpats (tres al dia!).

El meu avi "Manuel" (l'àvia era de família cubana: ell no va parlar mai més que el català...) tenia tot el temps del món. Ens rebia quan arribàvem del cole i ens preguntava si havíem marcat cap gol, feia que li ensenyéssim els dibuixos que havíem fet a classe (*que bé que t'han quedat!*). Ens escoltava amb temps i paciència.

PERSPECTIVA. Crec que en això consisteix bàsicament la saviesa que diuen que té la gent gran: perspectiva, depassar l'immediat, veure a llarg termini, ser capaç de dubtar i acceptar, esperar... seguir de forma positiva el ritme que imposa la vida.

Afegeixo en aquest apartat la dita que els avis "mimen" la canalla: crec que el que fan és aplicar la seva experiència que el càstig, la bronca, l'"agere contra", la imposició... serveixen de poc. I que el que sí educa és la "inducció de conductes positives", valorar el que fan bé més que renyar-los pel que han fet malament. (*Que macos t'han quedat els dibuixos!*)

ACCEPTAR LA DISMINUCIÓ. L'avi capaç de somriure com a reacció als seus dèficits propis de l'edat, està passant a tota la família un preciós missatge de resistència a la frustració, de "resiliència", d'"humilitat, que és caminar en la veritat, única forma de ser feliç", com deia santa Teresa de Jesús (monja que afirmava que preferia un confessor savi abans que sant!). Que llesta!).

MEDIADORS. Mitjancers entre l'entorn i la canalla. Mediadors que filtren el que

de negatiu té l'ambient exterior (*com podeu veure aquest programa de "Hombres y Mujeres", no veieu que tots aquests són professionals o gairebé?*), però que també aprenen (*Miquel, ajuda'm amb aquest mòbil nou per entrar a Facebook!*).

VALORS ANTICS. És clar que els temps han canviat i també els valors! Però va molt bé contrarestar una mica aquesta americanada que sols val el que és nou. Anar més enllà del que "em ve de gust" o de la moda. Ser una mica auster també. I aprendre a fruit de Bach després del (maco!) Pablo Alborán, també.

AJUDAR A LA CASA. Una mica, sols el que poden fer. La literatura psicològica va plena advertint sobre els perills de la sobrecàrrega de la gent gran.

Estic molt agraït als meus avis i hi penso sovint. I no tot eren flors i violes a casa... (*que no surts del bany?, encara..., vinga avi... ara són hores de...?*)

Avui dia no és freqüent que els avis visquin a la mateixa casa dels fills, però la seva presència a la llar de fills i néts és, estadísticament, molt significativa.

Tampoc tots els avis no són perfectes. Perdonar els seus defectes i errors és prova de maduresa per part de fills i néts.

16a Fira de Sta. Llúcia

Pati del Casino del Masnou 6, 7 i 8 de desembre del 2013

PROGRAMACIÓ D'ACTIVITATS

JOAN

Flors i plantes

ARBRES DE NADAL
POINSETIES
GUARNIMENTS
FIGURES DE PESSEBRE
LLUMS

Regalem loteria núm. 29339

Navarra, 100
Tel. 93 555 79 34 el Masnou
www.florsjoan.com

Divendres 6

Matí 12h - Concert Coral Unesco

Tarda 18h - Pallassos Tres Quars de Quinze

Dissabte 7

Matí 12h - Escola de música Emma Calvo - Concert

Tarda 18h - Mag Txema - Màgia

Diumenge 8

Matí 12h - Cowboys de CAN MALET - Balls típics

Tarda 17,30h - La Banda del Caganer - nades

Tarda 18,30h - CAGA-TIÓ

Amb xocolatada per als petits

david

Mestre Pastisser pastisser

Degustació de torrons exòtics

Venda Online

93 555 34 75

Navarra, 100 - El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com
www.davidpastisser.com

GENT
DEL MASNOU

De tot per a la cuina
el cullerot
www.elcullerot.cat

Bella
farma

PARAFARMÀCIA

Bon Nadal

Almeria, 11
93 540 89 55

www.bellafarma.com

De tot per a la cuina
el cullerot
93 540 97 41

TAXIS DEL MASNOU

93 540 33 18

A qualsevol hora

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

Tothom em diu que sóc mona,
i això que groguetaestic,
i de la meua sang s'aprofiten
la gent per a certs requisits.

Resposta: **Ja!!!**

API

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 - El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 - Fax 93 555 28 90
www.fiquespuig.net - info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Al Masnou
Decidim!
2 0 1 3 ANC

El proper dia 24 de novembre serem a la **15a. Trobada de plaques de cava de Gent del del Masnou** al carrer Pere Grau. Podràs signar, si vols, un vot per la independència.

Exposicions

Del 9/11 al 5/12

Il·lustracions de Xavi Socias

Del 7/12/2013 al 16/1/2014

El Masnou vist amb 50 anys de diferència. Imatges fotogràfiques de Teresita Torres i Joan Muray

"DIUMENGE AMB LLETRES"

GRUP RAUXA DE GENT DEL MASNOU

VETLLADA ARTÍSTICA, LITERÀRIA, MUSICAL.

DIUM. 24 DE NOVEMBRE A LES 7 DE LA TARDA

ENTRADA GRATUÏTA

Cursos de teatre per a totes les edats Vine-hi i... actua

627630082 (Oriol) · 676334144 (Aina).

Curset trimestral de ioga

Els dimarts de 2/4 de 8 a les 9 del vespre

Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta, tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral: socis 65€, no socis 75€

Dòmino

Vols jugar al dòmino? **Vine-hi.**
No en saps? **Te n'ensenyarem.**
Ja en saps? **T'ajudarem a millorar**

Socis 6€ - no socis 10€

Cada dilluns i dijous de 6 a 1/4 de 9 del vespre.

Vocalia Recreativa

Inscripcions a GDM Tardes feiners de 6 a 2/4 de 9
gm.recreativa@ya.com · 607 747 499

LA CORAL XABEC DEMANA CANTAIRES

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut. Ens calen veus tant de dones (sopranos i contralts) com d'homes (tenors i baixos). Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

AMICS I ANTICS ESCOLTES DEL MASNOU

PARLEM DE BOLETS

Dissabte 16 de novembre de 2013 a les 7 de la tarda:

Conferència i mostra gastronòmica al local social de Gent del Masnou

Moderador: Sr Xavier Noguer. Hi parlaran: Sra M. Hernández, Sr. J. M. Barrachina, Sr. J. Rigau

XVI TROBADA ANEM A BUSCAR BOLETS

Diumenge 17 de novembre a les 8 del matí a la Plaça Marcel·lina Monteys (pl.dels Cavallers)

Cal portar el dinar (l'esmorzar és a càrrec de l'organització). Els qui ho vulguin poden anar directament al Pla de l'Arròs, a les 9 del matí, per esmorzar uns bons entrepans.

Activitat oberta i gratuïta per a tothom

Ho organitza: **Amics i Antics Escoltes del Masnou**
Amb la col·laboració de: **Gent del Masnou i LaCaixa**

Correus electrònics: akelamasnou@gmail.com - akelamasnou@hotmail.com

Arran de sòl

Pledebuit

S'ha aixecat la veda (tranquils, que no us parlaré de caça) o això és el que sembla, referent al tema religiós i monàrquic. Dos temes tabús. Dos temes intocables. A no ser que et fiquis amb els de la mitja lluna; per a aquests, tot i que es maten com conills, millor no parlar-ne.

El passat estiu, aquell temps *enganxifós* que molts en diuen "bon temps", i molts també no aguanten. Doncs en aquests passats mesos de canícula, la premsa ha tocat ambdós temes, i *refonoll* com ho va fer.

Del primer, en van destapar allò que abans se'n deia el pou de la m..., o pou cec, i Mare de Déu com cantava. Hi havia emmagatzemada mercaderia des de vés a saber quan. Les denúncies anaven des de corrupció, assassinats, pederàstia, poder sense límit de com s'aconsegueix, etc., fins a un conjunt curial d'allò que abans, quan es volia parlar fi, se'n deia *los de la acera de enfrente*, que es veu que en aquell petit estat del mig de la bota, però que té arrels mundials, mana, i com mana, que al propi "quefe" amb prou feina li deixen ficar cullera.

Del segon, dels qui van coronats, cert diari els va tornar a posar en solfa, i com ho va fer! Tant, que semblava impossible poder llegir els *merdagalers* de llit que ha tingut, i té, tan il·lustre nissaga, sobretot des que certa dona (l'única que ha regnat als darrers segles) va embolicar-se amb els llençols (amb mascle a dins, és clar) i va tenir més amants dels que podia recordar; i no en parlem, de fills, un reguitzell, això sí, sembla que no va repetir cap pare.

Al final, el qui la va succeir, a qui a la *villa y corte* deien el *puigmoltejo*, li va anar a la saga, i així fins al que hi ha avui dia, que entre cacera de camp i cacera de catre, el pobre està fet un nyap.

Tant a les *gaines curialesques* com a aquest *don juan*, es veu que, a més del que es fa entre llençols, o rebolcant-se on sigui, que a tots els agrada d'allò més, hi ha una altra cosa que també tenen en comú, el poder i la pasta (no vull dir els macarrons, no).

El poder deu ser una cosa enllaminidora, com un vici, com una addició, que no hi Déu que et faci deixar. Deu ser tan maco fer el que et rota... i que ningú et porti la contrària; això és el que deuen pensar tota aquesta caterva de gent. No saben com se n'està, de tranquil, sense haver de manar, i si a sobre tampoc no tens ningú que et mani, això, no ho saben, però diuen que és la glòria.

La pasta també deu ser una cosa enllaminidora, com un vici, com una addició, que no hi ha Déu que et faci deixar. Deu ser tan maco fer el que et rota... i que cap caprici no es resisteixi a la teva butxaca. No saben com es viu de felicitat senzillament, però arribant a final de mes, i no desitjant el que no es té.

Apa, bípedes amics, o enemics, meus, si se us ha eriçat la pell, poseu-vos-hi fulles (de les que vulgueu). Bup, bup.

La cuina de l'Antònia

el Cullerot

Milfulles farcides de paté, xampinyons i formatge brie i tòfona fresca

Ingredients per a 6

1 làmina de pasta fullada fresca 40x40 aproximadament.

1 pot de paté. 300 gr de xampinyons frescos laminats.

Una mica de vi blanc. All i julivert. Pebre negre acabat de ratllar. 1 tòfona negra fresca. 250 gr de formatge brie o camembert

Preparació:

En primer lloc saltejarem els xampinyons laminats amb una mica d'all i julivert; quan comencin a deixar anar el seu suc, hi agregarem un raig de vi blanc i els courem uns dos minuts més a foc intens, fins que reabsorbeixin tot el seu suc i el vi. Reservarem els xampinyons i ja podrem estirar la massa de pasta fullada per aconseguir una capa ben fina, que tallarem en petits rectangles. Omplirem el centre del rectangle amb una cullerada de paté, unes làmines de xampinyó, una tira de formatge brie i una mica de ratlladura de tòfona fresca. Tanquem els rectangles formant una espècie de caneló, que deixarem obert per cap i peus perquè respiri una mica la pasta fullada i no s'infla excessivament.

Col·locarem els canelons en una safata de forn coberta amb l'estora de silicona perquè no ens quedin enganxats al fons i la introduïrem en el forn prèviament escalfat a 200°.

Els courem fins que els veurem ben daurats.

Serviu-los acabats de fer ben calents amb unes endívies fresques al voltant, si pot ser farcides amb crema blava.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

XV TROBADA DE PLAQUES DE CAVA DEL MASNOU 2013

DIUMENGE 24 DE NOVEMBRE, AL C/ DE PERE GRAU, DE 10 A 14 H
14a placa de vaixells del Masnou del 1800

Informació i reserva de taules: 93 555 46 58 · 93 555 04 52 (Places limitades)

Sorteig de lots de cava i de pastisseria. Aparcament al port esportiu

Altres activitats: Passejada i visita a Les Caves Rekondo (antigues Caves Champ-Sors). Sortida des del c/ de Pere Grau, a les 11 h
No cal inscripció prèvia.

En cas de mal temps, la trobada es farà al gimnàs del col·legi de Les Escolàpies
(c/ de Tomàs Vives, entre el c/ de Fontanills i St. Miquel)

Ho organitza:
**GENT
DEL MASNOU**

Hi col·laboren:

Ajuntament del Masnou

 xapes.net

C.
P.

**A.C.P.
Baga**

**CPC
CATALUNYA**

NOVETATS PRADELL
**MARIA
PRADELL**

Condís
Pere grau

LAGAU

PASTISSERIA
miquel

**Can Mai
Tanquis**

Associació
Lúdica
Amics del
Pere Grau

COL·LEGI
ESCOLÀPIES LA Miquel

30 dissabte
novembre | 20 h | **MÚSICA**

Una vetllada amb Joan Comellas

Inés Moraleda, mezzosoprano, i Josep Surinyac, piano, oferiran un homenatge amb motiu del centenari del naixement de Joan Comellas, fill del Masnou, amb obres del mateix Comellas i dels mestres que el van inspirar (Mompou, Satie, Ravel, Debussy i De Falla).

Amb la col·laboració de l'Escola Municipal de Música del Masnou (EMMUM)

ESPAI ESCÈNIC CA N'HUMET

Carrer de Fontanills, 77-79
08320 El Masnou
Telèfon: 93 557 18 51
salacanhumet@elmasnou.cat

PREU: 5 €

PUNTS DE VENDA D'ENTRADES

TAQUILLA: dues hores abans
de l'espectacle al mateix
Espai Escènic Ca n'Humet

ANTICIPADA: www.quedat.cat

